చీకటిలో చీలికలు

- గొల్లపూడి మారుతీరావు

ఈ నవల ముద్రితం కావడం యిది మూడోసారి. చాలా పాపులర్ కావడం వల్లకాదు - చాలాకాలం ఆగి ఆగి ప్రింటయింది. ఈ నవలకి ఎంతలేదన్నా 40 ఏళ్ళ వయస్సుంది ఎప్పుడూ ఎవరూ "అమ్మో - ఎంత మంచి నవల" అని అనలేదు. అయితే ఎక్కువమంది మహానుభావులు విమర్శించిన నవలగా దీనికి చిన్న ముందుమాట వ్రాయాలనిపించింది.

ఆ959 ప్రాంతంలో అప్పుడే చదువు పూర్తయి, నిరుద్యోగిగా వున్న రోజుల్లో ఈ నవల వ్రాశాను. అప్పటికి - బుచ్చిబాబు, చలం - యిలాంటి వారి ప్రభావం నా మీద వుంది. తెలిసిందంతా చెప్పెయ్యాలనీ, నాకు తెలిసిన రచయిత ఎంత గొప్పగా చెప్పాలనే యావ అప్పటిది. ఆ వాసన ఈ నవలలో ఎక్కువ. ఎలా కలిశారో పుట్టపర్తి నారాయణాచార్యుల వారిని ఆ రోజుల్లో కలిశాను. వారిని ఈ నవలకి ముందుమాట వ్రాయమన్నాను. (ముందు మాటలూ, అంకితాలు బొత్తిగా అలవాటు లేదు) ఆయన వ్రాశారు. ముందుమాట వ్రాశారు గనుక విమర్శించలేదేమో కానీ, మొహమాటపడి బాగుందన్న గుర్తు.

ఆ962లో విశ్వనాధ సత్యనారాయణగారికి చిత్తూరులో సన్మానం జరిగింది. ఆయన గుంటూరు శేషేంద్రశర్మగారి (అప్పటి చిత్తూరు మునిసిపల్ కమిషనరు) యింట్లో బస చేశారు. అక్కడ నా నవలలో ఒకటి రెండు పేజీలు చదివారమో. ఆ సాయంకాలం సభలో ఆరుద్ర తమ కిన్నెరసాని పాటల్ని పిప్పరమెంటు పాకం అన్నందుకు ఆయన్ని తిడుతూ పనిలో పని నాకూ రెండు వడ్డించారు. "ఇందాక ఎవరో రచయిత నవల చూశాను. ఆకాశంలో నక్షత్రాలు మరో లోకంలోకి ఎగిరిపోతున్నాయంటాడు" ఇలా సాగింది. నాకు ఆ రచయిత ఎవరో వెంటనే అర్థమయింది. నా పక్కన కూర్చున్న శేషేంద్రశర్మగారు, మల్లాది వసుంధరగారూ, మల్లాది రామచంద్ర శాస్త్రిగారూ యిబ్బంది పడుతున్నారు.

సభ ముగిసింది. రాత్రి విశ్వనాధ వారికి చెప్పినట్టున్నారు. ఆ విమర్శించిన రచయిత నేనేనని. మర్నాడు మధ్యాహ్నం భోజనం శర్మగారింట్లో జి. కృష్ణగారూ, వి.డి. ప్రసాదరావుగారు ప్రభృతులు వచ్చిన గుర్తు. అప్పుడు ఈ ప్రసంగం టేపు వేశారు. నన్ను విమర్శించే ప్రసంగం వచ్చేటప్పటికి సత్యనారాయణగారు నావేపు తిరిగి "మిమ్మల్ని తిట్టినట్టున్నాను" అన్నారు నవ్వుతూ.

నేనూ నవ్వేసి "ఆ విధంగానయినా ఆ మాత్రం నవల చదివారు. అదీ నాకు ఆశీర్వాదమే" లాంటి మాటలేవో అన్నాను. ఏమయినా, విశ్వనాధ గారు కించపడ్డారు. అనవసరంగా నన్ను విమర్శించినందుకు. ఆయన "నిండు మనంబు నవ్యనవనీత సమానము" కోవలో మనిషి. ఆ ఆలోచన మనస్సులో పీకుతున్నట్టుంది. ఆ సాయంకాలం అప్పటి సంగీత నాటక అకాడమీ అధ్యక్ష్యులు, చిత్తూరు వారు విలాససభ అధ్యక్షులు ఆర్.బి రామకృష్ణరాజు గారు రామవిలాససభలో సభ ఏర్పాటు చేశారు. విశ్వనాధ వారు బజారుకెళ్ళి శాలువాలు కొనుక్కొచ్చి - ఆ సభలో మా రచయితలు - నేనూ, మధురాంతకం, పల్లంపాటి, రాజేంద్ర సదానంద (వీరంతా వున్న గుర్తు) అందరికీ శాలువాలు కప్పారు - అదీ వారి ఔదార్యం.

ఆ రోజుల్లోనే తిరుదణ్ణామలైలో వుంటున్న చలం గారి దగ్గరికి వెళ్తూండేవాణ్ణి. వారికి 'చీకటిలో చీలికలు' నవల పంపాను. "మీ పుస్తకం అందింది. ఈ నక్కకి అది కూజా భోజనం" అని వ్రాశారు.

తరువాత నాలుగైదు పుస్తకాలొచ్చాయి. "నర్తకి అదే పనిగా చదువుతోంది. అయ్యో అందరూ చచ్చిపోతున్నారే" అని మధ్య మధ్య బాధపడుతోంది అంటూ తరువాత చదివినట్టున్నారు.

"అందులో వర్ణనలన్నీ అనవసరం. కృత్రిమం మీరు కూడా అవన్నీ చూసి వుండరు" లాంటి వాక్యాలు గుర్తున్నాయి.

ప్రస్తుతం ఈ నవలని సవరణలు చేసి, కుదించి ప్రచురించడం జరుగుతోంది. ఆనాటి 'చీకటిలో చీలికలు' దగ్గర్నుంచి నిన్న మొన్నటి 'ఎర్రసీత' వరకు - ఓ రచయిత మానసిక పరిణామాన్ని తెలియజెప్పడం కూడా సమగ్ర సాహిత్య పరిచయ లక్షణం కనుక ఈ నవలకీ ఈ సంపుటాల్లో స్థానం వుంది.

(గత సంచిక తరువాయి)

జీవితంలో మొదటిసారిగా కలిగిన విసుగుదల తనకే వింతగా కనిపించింది వరదకి.

మెల్లగా అన్నదామె. "ఎవర్నీ బాధపెట్టడం నాకిష్టంలేదు. మీకేది మంచిదని తోస్తే అది చేయండి. కానీ ఆయన్ని మాత్రం పిలవొద్దు."

నీలవేణి లోపలికి వెళ్ళిపోయేవరకూ అచేతనంగా కూర్చున్నాడు. తడిలో క్రిందపడి రెండు పిచ్చుకలు దెబ్బలాడుకుంటున్నాయి.

లేవబోయేసరికి పీతాంబరం కాల్చిపారేసిన సిగరెట్టు కాలిని మండించింది.

భోజనం చెయ్యడం మరిచిపోయి ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయాడు వరదరాజులు.

రామ్మూర్తి తనపని చూస్తున్నాడు వచ్చేసరికి.

రోజంతా మాటిమాటికీ విశ్వేశ్వరం గుర్తుకొస్తున్నాడు.

అందరూ అనుకున్నంత చేతకానివాడూ, తెలివితక్కువవాడూ కాదు విశ్వేశ్వరం.

అందర్నీ కట్టిపడేయగల యీ ప్రపంచాన్నంతా వదులుకుని ఆ మారుమూల కూర్చోవడంలో అతనికేదో తృప్తీ, ప్రశాంతతా దొరికి వుండవచ్చు. వెళ్ళి చూస్తే తన మనస్సులోని గుంజాటన అంతటికీ అర్థం దొరుకుతుంది. ఓ వ్యక్తిని పూర్తిగా తెలుసుకున్నట్టవుతుంది. నీలవేణిని వదిలేసి పోయినందుకు విశ్వేశ్వరం మీద కోపం కంటే ఆశ్చర్యం ఎక్కువయింది వరదరాజులుకి. "ఇలాంటిపని సాధ్యమా?" అని కూడా ఆలోచించి వుండడు విశ్వేశ్వరం. చాలా మామూలుగా, నిత్యకృత్యాల్లో చాలా పనుల్లాగే, రూపాయల్ని అప్పు తీసుకున్నట్టే, ఓ స్త్రీని వదిలి వెళ్ళిపోవడం కూడానని భావించాడు.

సాయంకాలమంతా నీలవేణి అతనికి కనిపించలేదు. ఉదయం తొందరపడ్డాననుకున్నాడు.

సాయంకాలానికి మబ్బు విడింది. పడమటి ఆకాశం వేపు మట్టికొండలు గాజుపలకల్లా మెరుస్తున్నాయి. చల్లపడి బరువెక్కిన భూమినుంచి గాలులు యీలపాటల్తో లేచాయి. నగలన్నీ వొలిచిన వెలయాలు నిరాడంబరతలా వుంది ప్రకృతి.

కోవెల పక్క మైదానమంతా చిన్నబోయినట్లుంది.

బలహీనంగా సూర్యుడి చివరి కిరణాలు ప్రకృతిని వెన్నుతట్టి లేపాయి.

ఆకాశాన్ని నీలిచారలు.

పీతాంబరం కోసం ఎదురు చూశాడు వరద. కానీ అతను రాలేదు. రవణమూర్తి యింటికి నడిచాడు.

మసీదు నిండా దీపాలు వెలిగించారు. లోపల ఎవరో పాటలు పాడుతూ ఆవేశంతో గెంతుతున్నారు. రోడ్లన్నీ వర్షానికి కడిగేసినట్లు కొత్తగా వున్నాయి. పిల్లి ఒకటి కాలువలో పడి చలిలో అరుస్తోంది.

సగం దూరం వెళ్ళి మనసుపోక తిరిగి వచ్చేశాడు.

అర్ధరాత్రి ముత్యాల్లాగ రెండు చినుకులు రాలాయి. చెట్టు ఆకుల నుంచి. ఓ పక్క నక్షత్రాలన్నీ కుప్పవోసినట్లు మెరుస్తున్నాయి.

గుడిలో గబ్బిలాలు ఒకటే అరుస్తున్నాయి. పక్కవాటాలో ఎవరో ఆవులిస్తున్నారు. ఓ పిట్ట రెక్కలు టపటప కొట్టుకుని చెట్టుమీంచి లేచిపోయింది. ఆకులన్నీ కదలి చీకటి కన్నీరు కార్చినట్లు బొట్లు రాల్చి మనస్సు పవిత్రం చేసుకున్నాయి.

ఏదో శబ్దమయి యిటు తిరిగాడు వరదరాజులు. నీలవేణి మైదానం వేపు చూస్తూ నిలబడింది.

కోవెలలోని దీపపు వెలుగు మాత్రం రవంత వుంది.

నిర్ఘాంతపోయి లేచాడు.

నీలవేణి ఏడుస్తోంది.

తుదీ మొదలూ లేని చీకటుల్లో, దుఃఖమే తానయినట్టు నిలబడ్డది.

నీలవేణి విషాదంలో మెరుపులున్నాయి.

ఆమె దుఃఖాన్ని చూసి బెంగతో చెట్లన్నీ కదలికమాని చూసాయి. నిశ్శబ్దంగా కారిన కన్నీరు చెక్కిళ్ళు దాటి ఎత్తు రొమ్ముల్లో మాయమయింది. చీకటి రూపం దాల్చి రోదిస్తున్నట్లు, సౌందర్యం ప్రపంచాన్ని మరిచి 'వియోగం'తో రిచ్చపడినట్టు మూర్ఛబోయిన చీకటి ఆకాశం మీది గాలిపాటలాగ నిశి కడుపులో తిరిగి విసుగెత్తిన గాలి గొంతులో నిట్టూర్పుగా యిరుక్కుని పెనుగులాడుతున్నట్లు తనలో తానే దుఃఖిస్తోంది నీలవేణి.

అలికిడి విని తుళ్ళిపడింది.

ఎదురుగ్గా గేటుని ఆనుకుని ఆగాడు వరదరాజులు.

"ఏడుస్తున్నావా?"

తప్పించుకోలేక దొరికిపోయింది. కన్నీళ్ళకి అర్థం మార్చడం కోసం ప్రయత్నించి విఫలురాలయింది.

"ఉదయం తొందరపడ్డాను కదూ?"

మాట్లాడలేదామె.

"మరెప్పుడూ అనను. సరేనా?"

"నామీద ఎందుకు జాలిపడుతున్నారు మీరు? నన్నెక్కడికయినా పంపించేయండి"

ఒక్క గాలి రివటకి తెల్లటి చీర కొంగులేచి అతని ముఖానికి టప్పున కొట్టుకుంది. బలంగా వంపులు తిరిగిన వెన్ను తీరు స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

కొంగుని చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

"నిన్నేం చెయ్యాలో తెలీక ఊరుకున్నాను. తెలిస్తే యీ మంచితనాన్నీ యీ మౌగ్ధత్వాన్నీ యిలా అందరికీ కనిపించే చోట వుండనిచ్చే వాణ్ణికాదు. నిన్ను దాచుకోవడం నాకు చేతకాదు. అందుకే నలుగురి మధ్యా ఉంచేశాను" అందామనుకున్నాడు.

"ఎక్కడికి వెళ్తావు?" అని మాత్రం అన్నాడు.

మాట్లాడకుండా తలవొంచుకుందామె.

"నీ గురించి నువ్వు పూర్తిగా తెలుసుకునేవరకూ ఎక్కడికీ వెళ్ళవు నువ్వు. చాలా రాత్రయింది. వెళ్ళి నిద్రపో. నాలాంటి స్నేహితులు నీకు దొరకడం అరుదు. అది మాత్రం గుర్తుంచుకో" అన్నాడు.

మొదటిసారిగా అతని ముఖాన్ని సూటిగా గమనించింది.

ఆ కళ్ళల్లో పరిచయాన్ని, పెదాల్లో పట్టుదలనీ చూసి అబ్బురపడి తల దించుకుంది. ఉన్నట్టుండి దూరాన ఎవడో పిచ్చివాడు నవ్వుతున్నాడు.

ఇద్దరూ తుళ్ళిపడ్డారు.

5

పీతాంబరం ఉత్తరం గూడూరులో చాలాపని చెరవేర్చింది.

అనంతశయనంగారు చాలా మంచి వ్యక్తి. మేనల్లుడి దగ్గర్నుంచి వచ్చాడనగానే మంచి బంగళాలో బస ఏర్పాటు చేసారు. సాయంకాలం కలుస్తానన్నారని నౌకరు కబురు చెప్పి పోయాడు.

బంగళా అంతా ఖాళీగా వుంది. గోడలకు వేసిన రంగు దగ్గర్నుంచీ కుర్చీలూ, బల్లలూ, అంతా డబ్బుమయంగా కనిపిస్తుంది. సుఖానికి అది పరాకాష్టయేమో అనిపించేంత చక్కని గదులు. నౌకర్ని పిలవడానికి బెల్. ఇద్దరు పరిగెత్తుకొస్తారు పిలిచేసరికి.

ఇంతమంచి బంగళాని ఖాళీగా ఉంచేశారేమో అని ఆశ్చర్యమేసింది.

గదిలో ఎవరో ఓ ముసలాయన ఫోటో వుంది. మోకాళ్ళవరకూ పెద్ద లాంగుకోటూ, చెవుల వరకు తిప్పిన మీసాలూ, అంతా జమిందారీ కోవలో ఉంది. ఇటుపక్క గాంధీగారి వెలిసిపోయిన రంగు ఫోటో. ప్రతిక్షణం జ్ఞాపకం చేస్తూ బంగళా మీద పెద్ద గడియారం.

వెనుకవైపు మాత్రం మిగిలిన కాస్త జాగాలో వరసగా మొక్కలు వేసారు. అవి పూలమొక్కలేం కావు. ఏవో గుబురుగా పెరిగే పిచ్చిమొక్కల్ని దారి ఆనవాలు కోసం వరసతీర్చి పాతారు. కుడివేపు చింతచెట్టు మాత్రం కొమ్మలు విచ్చుకుని వయస్సు మళ్ళిన వృద్ధుడి స్థిమితాన్ని చెప్తోంది.

నౌకర్ని పిలిచి అక్కడ కుర్చీ వేయించుకున్నాడు.

ప్రతి చిన్న గాలికి మొక్కలు ఊగి వింత శబ్దాలు చేస్తున్నాయి. గడ్డి అంతా వంపుపట్టి ఊగుతోంది అప్పుడే లేస్తున్న వాలు ఎండలో దూరాన ఏదో మెరుస్తూ కనిపించింది వరదరాజులుకి. లేచి లేచి దగ్గరికి వెళ్ళి చూసేసరికి చిన్న మైకాముక్క దాని నునుపు, పల్చదనం ప్రయత్నించి విప్పబోతే పొరలు పొరలుగా విడిపోయి ఏమీలేనితనాన్ని నిరూపించుకోవడం అంతా తమాషాగా ఉంది.

మళ్ళీ ఆ మెరుపు చూడడానికి అక్కడే ఉంచబోయాడు. కానీ యిదివరకటి వెలుగు కనిపించలేదు. నల్లగా మసిబారిన రేకులా వుంది. చేతిలోకి తీసుకువచ్చి కూచున్నాడు.

ఉడుత ఒకటి కుర్చీకి అల్లంత దూరంలో నిలబడి అప్పుడే జారిన చింత చివురును మొసవుతోంది.

అటువేపే చూస్తూ కూచున్నాడు వరద.

కాస్సేపటికి యిటు తిరిగేసరికి పదేళ్ళ అమ్మాయి విచిత్రంగా తనవేపే చూస్తోంది.

పచ్చటి గౌనూ, పచ్చటి రంగు బూట్లూ వేసుకుంది. పచ్చటి చెట్ల మధ్య కలిసిపోయింది. కళ్ళల్లో విచిత్రం, ముఖం కోలదనంలో ఠీవీ - సరదా వేసింది వరదకి.

చెయ్యిజాపి పిలవబోతే.

"నీళ్ళు పోసుకుంటారా అంది అమ్మ"

ఆశ్చర్యపోయాడు.

కుడివైపు గోడకి వున్న ద్వారం చాటున ఎవరో ఉన్నట్టనిపించి లేచాడు.

కుర్చీ మేకుకి పంచె తగులుకుని చిరిగింది. లోపలికి వెళ్ళి తువాలు తెచ్చుకుని అమ్మాయి వెనుక నడిచాడు.

పక్క యిల్లు మరీ తీరుగా, ముచ్చటగా వుంది. పెరటివేపు మల్లెపందిరి వేసారు.

స్థంభం పట్టుకుని నిలబడింది అమ్మాయి. చెట్ల మధ్య కలిపి సన్నగా, లేతచివురుగా కనిపిస్తోంది.

"నీ పేరేమిటి?"

"చంప"

స్నానాలగదికి తోవ చూపించింది.

తువాలు చుట్టుకుని తలతుడుచుకుంటూ వచ్చేసరికి యింకా నిలబడ్డది చంప.

రాగానే "మధ్యాహ్నం తాతగారు వస్తానన్నారు. మిమ్మల్ని గనులు చూపించడానికి తీసుకువెళతారట నువ్వు కూడా వస్తావా?!"

"నాకు విసుగు. భోజనం ఎన్ని గంటలకు చేస్తారు?"

తోడుకట్టి పెంచిన మొక్కలాగ శిక్షణలో పెరిగింది. రెండు జడలూ భుజం మీంచి తిప్పి అల్లుకుంటోంది.

"రెండు మల్లెపువ్వులు కోసుకునేదా?"

విచిత్రంగా చూసింది "ఎందుకూ?"

"మా యింట్లో ఈ అమ్మాయుంది. తీసుకువెళతాను"

"ఎవరు?"

"గులాబి"

"భలే, గులాబికి మల్లెపువ్వులు తీసుకెళ్ళండి" నవ్వింది.

కొమ్మతో పాటు చిన్నగుత్తిని కోసి గుమ్మంలోంచి నడిచాడు.

చింతచెట్టు క్రింద నీడసాగి వెనక్కి జరిగింది.

కుర్చీ వేడెక్కి కాలుతోంది. ఓ చింతకాయ పేర్చినట్టు కుర్చీ మీద పడింది. కుర్చీ తీసుకుని లోపలికి వచ్చాడు.

పెద్ద ఫైలు పట్టుకుని ఓ వ్యక్తి కూచున్నాడు.

"ఎవరినో కలుసుకోవాలన్నారట సార్ మీరు?"

"అవును. ఏం?"

"పేరు చెపితే ఏ బాచ్‌లో ఉన్నారో చెప్తాను."

"అప్పటిపేరు విశ్వేశ్వరం, యిప్పుడు తెలీదు. చూడండి ఎక్కడన్నా కనిపిస్తాడేమో?"

ఫైలు విప్పకుండానే అన్నాడతను.

"సన్నగా, మాసిన గెడ్డంతో ఉండే పిచ్చివాడు కదండీ"

ఆశ్చర్యపోయాడు. "అవును. సన్నగా, పొడుగ్గా వుంటాడు."

"అవునండి. నాకు బాగా తెలుసు. అందర్లోకీ బద్దకపు మనిషి అతనే. ప్రొప్రయిటరుగారి రికమండేషన్ మీద ఉన్నాడుగాని లేకపోతే యీపాటికి పీకిపారేసేవాళ్ళం. మధ్యాహ్నం డ్యూటీకి వస్తాడండి. బహుశా మీకు మైన్‌లో కనిపించవచ్చు."

"ఎక్కడ ఉంటాడో తెలుసా పోనీ?"

"అది చూస్తేగానీ చెప్పలేను" అని కాగితాల్ని నేలమీద పరిచాడు.

"డి క్లాస్ లేబరు క్వార్టర్స్. ఫిఫ్త్ రో, యిరవయ్యో యిల్లండీ"

"ఇందులో కూడా తరగతులున్నాయేమిటి?"

"ఉన్నాయండి. పనిని బట్టి లేబరు జీతం ఏర్పాటవుతుంది. ఏ క్లాసైతే నాలుగు రూపాయలు. బి క్లాసుకు మూడు రూపాయలు. సి క్లాసుకు రెండున్నర. చివరి తరగతికి రెండు. వాళ్ళ పనల్లా త్రవ్వకం అవుతున్న మట్టిని ట్రాలీల్తో యీడ్చి బయటికి చేరవేయడం"

"ఇప్పుడీ విశ్వేశ్వరం ఆ పని చేస్తున్నాడా?"

"అవునండి. ఇతను ట్రాలీ డ్రైవరు. వాటిని త్రోసుకెళ్ళడం అతని పని. ఆ పని కూడా సరిగ్గా చెయ్యడండి."

ఫైలు ఎత్తుకుని వెళ్ళిపోయాడతను.

రాను రాను ఎండ మరీ విపరీతమవుతోంది.

మిగతా ప్రపంచమంతా వదులుకుని యీ కూపంలోకి వచ్చి విశ్వేశ్వరం ఏం తృప్తి అనుభవిస్తున్నాడో బోధపడటంలేదు. అతన్ని చూడాలన్న ఆతృత మరీ ఎక్కువయింది.

మంచం మీద వెల్లకిలా పడుకున్నాడు. ఎండ తీవ్రతరమవుతున్న కొద్దీ చల్లదనం పోయి ఊపిరి తిరగనంత గాడ్పు లేచింది.

శోష వచ్చినట్టు తలాడిస్తోంది చింతచెట్టు. గడ్డిమొక్కలన్నీ మొద్దుబారిపోతున్నట్టు ఒసిలిపోతున్నాయి.

పొద్దుట తడిసిన పచ్చగడ్డి బిరుసుబారి నిలబడింది.

దీపంలో మాడిన శలబం చివరి మూలుగులాగ గాలిచప్పుడు వినిపిస్తోంది. పక్క యింట్లో ఎవరో తమాషాగా పాటలు పడుతున్నారు. ఆ పాటలకి అర్థంలేదు. ఏవో మాటలు కూర్చి వింత ధ్వనులు చేస్తున్నారు. నడుము దగ్గరకి వొచ్చేంత ఎత్తున వుంది గోడ.

దగ్గరికి వెళ్ళి అటువేపు చూశాడు వరద.

పెద్ద వసారానిండా పెళ్ళి భోజనాలకి బంతి తీర్చినట్టు కూచున్నారు ఆడవాళ్ళు. చూద్దామన్నా మొగవాళ్ళు కనిపించడంలేదు. ముందు కుప్పలుగా మైకాచిప్స్ పోసుక్కూర్చున్నారు. వాటి పొరల్ని తీస్తూ ఇంతపాటలు సాగిస్తున్నారు. ఏదో తెలీని ఆవేశంతో చేతులు నడిచిపోతున్నాయి. వసారాకి మధ్యన వరసగా ఉయ్యాల్లో పిల్లలు నిద్రపోతున్నారు. ఒకావిడ మాత్రం పిల్లల్నందర్నీ చూస్తోంది.

అదే జీవిత లక్ష్యంలాగ, అదే ధ్యేయంలాగ, పొరలన్నీ వేరు చేస్తూ పాడుకుంటున్నారు వారంతా.

"భోజనానికి వస్తారా?" అంటోంది చంప.

రెండు జడల్ని మీదికి ముడివేసి ఎర్రటి బొట్టుపెట్టుకుంది.

"వాళ్ళంతా ఎవరు?"

"ఎవరూ?"

ఆమెను రెండు చేతుల్తో ఎత్తి గోడమీద కూచోపెట్టాడు. అతని జుత్తు ముఖానికి తాకేసరికి సిగ్గుపడింది చంప.

"వాళ్ళంతా పనివాళ్ళు. నన్ను దింపేయండిపోతా"

అతని చేతుల్లోంచి ఒక్క గెంతు గెంతి పారిపోయింది.

ఆలోచిస్తూ లోపలికి వచ్చేశాడు వరదరాజులు.

కోసుకొచ్చిన మల్లెపువ్వుల్ని పిచ్చుక ముక్కుతో పొడుస్తోంది. దాన్ని తరిమేసి వాటిని చేతిలోకి తీసుకుని పడుకున్నాడు.

చంప జుత్తు పరిమళంలా వాసన వేస్తున్నాయి మల్లెలు.

స్త్రీకి సిగ్గు పుట్టుకతోటే వస్తుంది. మొదట చూసినప్పటి కంటే సిగ్గుపడి తన చేతిలోంచి పారిపోయిన చంప బాగుంది. ఆ చెక్కిళ్ళల్లో ఎరుపు రక్తంలా వుంది.

ఎండకి సొమ్మసిల్లి క్రమ్మగా రేకువాల్చుతోంది మల్లెపువ్వు. వాడిన కొద్దీ వాసన హెచ్చుతోంది.

ప్రక్క వసారాలోంచి పాటలూ, విశ్వేశ్వరం జీవితం గురించి ఆలోచనలూ, చంప సిగ్గూ అన్నీ సుడులు తిరిగి కళ్ళని మోసం చేసి జ్ఞానాన్ని ఎక్కడికో లాక్కుపోయాయి.

రెండుగంటలకి అనంతశయనంగారు నిద్రలేపితే లేచి చూసుకుని విస్తుపోయాడు. ఒళ్ళు మరిచి నిద్రపోయినందుకు.

ఆకలి కణకణలాడిస్తోంది.

"బాగా నిద్రపట్టినట్టుంది. మీ పనంతా చంపకు అప్పచెప్పాను. భోజనానికి మిమ్మల్ని పిలవకుండా పడుకుంది. గనులు చూడ్డానికి రారా ఏమిటి?"

వొళ్ళంతా మత్తుగా, బరువుగా వుంది. నిజానికి లేవాలనిపించలేదు. కానీ విశ్వేశ్వరాన్ని చూడాలనే ఆతృత వుంది. అందుకని వస్తానన్నాడు.

"మొదట ముఖం కడుక్కుని భోజనానికి లేవండి. మరో గంటలో కారు వస్తుంది. తర్వాత తిన్నగా వర్కింగ్ స్పాట్‌కి వెళ్దాం."

లేచాడు.

ఎండ చూడలేనంత తీవ్రంగా వుంది. పక్క వసారాలోంచి యింకా పాటలు వినిపిస్తూనే వున్నాయి.

"ఈ బంగాళా ఖాళీగా వదిలేశారేం?"

"ప్రత్యేకంగా పనికోసం, ఎవరయినా అతిధుల కోసం ఉంచేశానండి."

నీళ్ళు వేడెక్కి మరుగుతున్నాయి. ఒక్క పక్షీ ఎగరడం లేదు ఆకాశంలో. మూర్ఛపోయినట్లు చింతచెట్టు ఆకులన్నీ వంగిపోయాయి. చెట్టుకింద చల్లగా ఉంది.

"మా పీతాంబరం ఎక్కడున్నాడిప్పుడు? చూసి మూడేళ్ళయింది" అన్నాడు అనంతశయనంగారు పంచె మీదకి ఎత్తికడుతూ.

"పదిహేనురోజుల క్రితమే నాకు పరిచయమయారాయన. ఇప్పుడక్కడే వున్నారు."

"మీ గురించి చాలా రాశాడు నిన్నటి ఉత్తరంలో, రచయితల్ని కళాకారుల్ని చూస్తే నాకు ప్రాణమండి. గనుల్లోంచి వస్తూ మా గార్డెన్ హౌస్‌కి తీసుకువెళతాను. చూడండి. అక్కడ మీకు అద్భుతమైన విశేషాలు చూపిస్తాను."

అనంతశయనంగారు పొట్టిగా, బొద్దుగా వుంటారు. సగం వరకూ బట్టతలా, పల్చని నుదురూ, గుబురుగా పెరిగిన కనుబొమలూ, దళసరి గెడ్డం, వెడల్పాటి నోరూ, చాలా గంభీరంగా కనిపిస్తారు. ఎవర్నీ సులువుగా నమ్మరు. నమ్మిన వ్యక్తికి ప్రాణం పెట్టే మనిషి. మెడలో సన్నటి బంగారు గొలుసు, చేతికి బంగారపు గడియారం. చాలా హుందాగా కనిపిస్తారు. కళన్నా, చిత్రలేఖనమన్నా పిచ్చిప్రేమ. వాటి విషయం ఏమీ తెలీదు. అయినా సాయంకాలం గార్డెన్ హౌస్‌కి చంపతో వెళ్ళి కూర్చుని వస్తూండడం దినచర్య.

భోజనం చేస్తూ కోడల్ని పరిచయం చేసారు. పేరు శుభాంగి.

"అబ్బాయిని మైన్స్ దగ్గర చూపిస్తాను. వాడికదే లోకం. చీకటిపడే వరకూ అక్కడే కూచుంటాడు" అన్నారు.

టేబుల్ మీద కావల్సినవన్నీ అమర్చి ఉంచేశారు. మధ్య మధ్య ఆమె కలగజేసుకుంటోంది.

తెల్లగా మరీ తెల్లగా కలువరేకులా వుంది. వంటినున్న బంగారమంతా చేసుకున్న పాపంలా మోస్తోంది. ముక్కు వంపు తప్పిస్తే ఆమెలో యింకే అందంలేదు. కానీ శరీరం నునుపు, ప్రతిబింబం చూసుకోగల పల్చటి చెక్కిళ్ళు చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు వరద. సంతరింపులు పూర్తిగాని దంతపు బొమ్మలా ఉంది.

చెయ్యి కడుక్కున్నాక తువాలుతో చంప వచ్చింది. అప్పుడే నిద్రనుండి లేచినట్టుంది.

"ఏం కోపం వచ్చిందా?"

"ఊహూఁ"

"ఇంకెప్పుడూ ఎత్తుకోనులే. సాయంకాలం మల్లెపువ్వులిస్తావా మరి?"

"నేనూ వస్తున్నాను గనులకి"

"మా బంగళాలో వుండిపోకూడదూ? నాలాటివాళ్ళకి వుబుసుపోతుంది" అంటూ వచ్చారు అనంతశయనంగారు.

"విశ్వేశ్వరం మీకెలా తెలుసో చెప్పండి ముందు" మనుమరాలు అందించిన తువాలుతో చేతులు తుడుచుకుంటూ అడిగారు.

"చిన్నప్పటినుంచీఈ తెలుసు నాకు. వాడిని బాగా అర్థం చేసుకున్నవాళ్ళు తక్కువ. నిజానికి లేరనే చెప్పాలి. ఇదివరకు నాక్కాస్త అర్థమయ్యేడనుకున్నాను. ఇప్పుడిప్పుడు లేదనిపిస్తోంది."

"బాగా చెప్పారు. నేనూ అతణ్ణి కాస్త అర్థం చేసుకున్నాననుకుంటాను. అందుకనే వాళ్ళంతా తీసిపారేయమన్నా పనిలో ఉంచాను. మొదట అతన్ని మీరు చూసాక మిగతా విషయాలన్నీ మాట్లాడుకుందాం. అతన్ని సాయంకాలం యిక్కడికి పిలిపించుదామా?"

"పిలిస్తే బాధపడవచ్చు. నేనే వెళ్ళి కలుస్తాను?"

"నేనూ వస్తున్నాను తాతయ్య" అంది చంప.

"దీన్నెవడు పెళ్ళి చేసుకుంటాడో గాని, సంవత్సరం తిరక్కుండా పారిపోతాడు. దీనితో బ్రతకలేక. ప్రొద్దుట అడిగితే రాను పొమ్మంది. ఇప్పుడు చూడండి మళ్ళీను"

రెండు చేతుల్తో ముఖం కప్పుకుని పారిపోయింది చంప.

మైన్స్ దగ్గరికి వచ్చేసరికి నాలుగయింది. ఎందుకూ పనికిరాని మైకా ముక్కలు ముక్కలుగా పడి పర్వతాల్లా లేచాయి. ఎండవాలులో వెండిలా మెరుస్తున్నాయి. వెండికొండల మధ్య చిన్న వూరులా అవుపిస్తోంది. తవ్వు జరుగుతున్న ప్రదేశం. ఆఫీసు గదులూ, గోడలూ, మనుషులూ అంతా నలుపుబారి ఏదో భీభత్సాన్ని గుర్తుతెస్తున్నారు. ఓ పక్క నీలిరంగు ఆకాశం, మంటల్లా కాలుస్తున్న ఎండ, మెరిసే మైకా కొండలు. ఫ్యాక్టరీ మనుషుల నలుపూ, అంతా ప్రకృతి గీసిన త్రివర్ణ చిత్రంలా వుంది.

ఓపిక లేని కుక్కలాగా పాకుతోంది కారు. సగం మీదికి ఎగబ్రాకి ఆగిపోయింది. "కారు పాడయింది. ఆగాలి" అన్నాడు డ్రైవరు.

దూరంగా పొగగొట్టాలూ, మనుషుల సందడీ వినిపిస్తోంది.

"నడిచిపోదాం. అన్నీ చూస్తూ పోవచ్చు" అన్నాడు వరదరాజులు.

తెల్లటి షరాయి, నల్లటి పువ్వుల గౌను వేసుకుని పంజాబీ అమ్మాయిలా తయారయింది చంప.

రోడ్డుపక్కన ఉన్న కాలువ అంచుమీంచి నడుస్తోంది.

పెద్ద పందిరిలాగ రేకులు వేసారు రోడ్డు పక్కన. రెండు వందలు పైగా పనివాళ్ళు కూచుని డబ్బులు పంచుకుంటున్నారు.

"ప్రొద్దుట ఎనిమిది గంటలకి మైన్‌లోకి వెళ్ళారు వీళ్ళు. ఎప్పటికప్పుడు డబ్బు యిచ్చేస్తాం. రెండు గంటలక్రితం వీళ్ళు వచ్చేశాక మరో బాచ్ లోపలికి దిగింది" అన్నారు అనంతశయనంగారు.

"వీళ్ళంతా ఎక్కడ ఉంటారు?"

"సరిగ్గా యిక్కడికి ఎనిమిది మైళ్ళదూరంలో వీళ్ళకి యిళ్ళు కట్టించాం. వీళ్ళ సౌకర్యాలన్నీ మేమే చూడాలి. నీటిసరఫరా, యిల్లూ, ఆస్పత్రి వగైరా అన్నీ మేమే ఏర్పాట్లు చేశాం"

"షరీఫ్ జీ!" అని పరిగెత్తింది చంప.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments